

Kolotoč pre kuriatka

Kohút bol stále nevrlý. Každú chvíľu sa mu čosi nepáčilo.

„Kikirikí, čo sú to za triky? Čo to sem ťaháte? Vyprášim vám gate!“ zlostil sa, keď osem malých žltučkých kuriatok zastalo pred kurínom. Na bidle sedela ich mama sliepka.

„Našli dáždnik, kohútik, čo je na tom zlé, kotkodák, že ho sem doniesli, kotkodák?“ chlácholila kohúta.

„Neznášam staré haraburdy, kikirikí,“ frfotal kohút.

„Veď pozri, aký je pekný, kotkodák,“ oponovala mu sliepočka. Žlté kuriatka len prešlapovali z nôžky na nôžku a čakali, čo bude.

„A čo s ním budú robiť? Načo nám je dáždnik, kikirikí? Či nie je náš dvor dosť zaprataný?“ zlostil sa kohút.

„Chcú sa s ním hrať, tak ich nechaj, kotkodák. Už niečo vymyslia, kotkodák.“

Možno by sliepočka ešte čosi zakotkodákala, ale prehlušila ju hlasná hudba z dedinského rozhlasu, ktorú o chvíľu vystriedal niečí hlas: „Na známosť sa dáva, že k nám zavítali kolotočiari. Nech sa páči, na tragáči,

prídte sa povozíť, pohojdať, vyblázniť do lunaparku pri obecnom úrade. Koniec oznamu.“

Kuriatka rýchlo pustili dúhový dáždňik a začali tatka kohúta prosíkať: „Prosíme, píp, píp, môžeme ísť na kolotoče, píp, píp?“

„Nijaký lunapark! Nijaké kolotoče, kikirikí! Nikam vás nepustím, kikirikí, ostanete pekne doma. Už toho nadnes, kikirikí, bolo dosť, však, sliepočka?“

Kohút sa prísne pozrel na sliepočku, očakávajúc, že mu prítaká. Tá by si najradšej schovala hlavu pod krídlo. Nechcela sa s kohútom povadiť, nuž len slabo zakotkodákala. Kohútovi to ako súhlas stačilo. Keď sa však sliepočke otočil chvostom, aby si zobol zrnko kukurice, podišla k detúrencom a tíško zakotkodákala: „Keď váš tatko zaspí, kotkodák, odvediem vás do lunaparku. Môžete sa pohojdať, kotkodák, povozíť na húsenicovej dráhe alebo na kolotoči. Ale pššst, kotkodák, ani muk!“

Jedno z kuriatok však od toľkej radosti nevydržalo a zapípalo tak silno, až ho začul kohút. Pyšne sa prechádzal po dvore a myslel si, ako nakrátko drží svoju rodinu, no odrazu zastal.

„Perie mi z toho tvojho pípania opadá, kikirikí! Čo sa stalo, že poskakuješ, akoby si, kikirikí, našlo kýbeľ zrna?“ spýtal sa žltého kuriatka.

„Pôjdeme na kolotoče. Len čo zaspíš,“ vytáralo kuriatko.

Kohút sa rozčertil. Vyletel do vzduchu, až perie z neho lietalo. „To kto povedal?“ zrukol.

„Mamička, píp, sliepočka,“
prestrašene píplo kuriatko. Už vedelo,
že to s tým pípaním prepísklo.

„Sliepočka, ty si ale sliepka, kikirikí.
Ako si mohla? Proti mojej vôli? Ak
poviem nie, kikirikí, ty nemôžeš
povedať áno! Čo sú to za výchovné
metódy, kikirikí!“ Kohút poskakoval
okolo zahriaknutej sliepočky. Tá len
sklonila hlavu a podvihla krídla.

„Keď sa deti tak tešili, kotkodák,
na kolotoč a ty si im ho zakázal. Len tak.
Pre nič, za nič, kotkodák.“

Kohút sa pozrel na svojich osem žltých kuriatok.
Všetky stáli v jednom rade a nariekali, až sa kohútovi
hrebeň na hlave rozhojdal. Prišlo mu ich ľúto. Možno
by nemal na ne toľko kikirikať, stále ich za čosi napomínať
a všetko im zakazovať. No robí to len preto, lebo sa o ne bojí.
Kohút sa chvíľu prechádzal po dvore a potom si odkašľal. Kým
prehovoril, krídlom sa poškrabkal na hlave.

„Si na ne zbytočne prísny,“ ozvala sa sliepočka.

„Máš pravdu, sliepočka, kikirikí. Máme dobré deti. Zaslúžia si
trocha zábavy,“ pripustil.

Sliepočka podskočila od radosti. Kuriatka začali pípať tak silno,
až kohútovi v ušiach zaľahlo.

„Ideme, kotkodák, do lunaparku!“ Sliepočka sa od radosti
krútila na jednom mieste, ale schladil ju kohútov hlas: „To som
nepovedal, kikirikí. Zostaneme doma!“

Kuriatka spustili nárek. Sliapočka prudko zastala a kohúta preklala pohľadom. Napajedene vzala kuriatka pod svoje krídla a zazerala na kohúta. No len dovtedy, kým neprinesol dáždnik. Otočil ho, špic dáždnika zapichol do zeme a rozprestrel ho.

„Nože si, kikirikí, vyskočte na dáždnik, kuriatka!“

Osem žltých kuriatok nerozumelo prečo, ale poslúchlo. Každé si sadlo na jeden z ôsmich kovových výčnelkov na klobúku. Kohút vyliezol na zahnutú rúčku a prešľapoval na nej tak rýchlo, až sa dáždnik krútil ako kolotoč.

Kuriatka pípali od radosti. Tatko kohút krútil dáždnikom tak silno, akoby sa točili na naozajstnom kolotoči. Po chvíľke síce ledva lapal dych, no ďalej krútil dáždnikom, kým vládal. A keď nevládal, na rúčke ho vystriedala sliapočka. Dáždnik točila raz doľava, raz doprava.

Kuriatka do lunaparku pri obecnom úrade viac ísť nechceli.

